

Προσδοκῶ Ανάσταση Ζωντανών (Παναγιώτης Σιαχάμης, Φοιτητής Πατριαρχικής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Κρήτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Συχνό φαινόμενο αποτελεί η θέα διάφορων συνθημάτων σε πλατείες, πάρκα, ακόμη και σε τοίχους, τα οποία καμιά φορά γίνονται αφορμή για κάποιον στοχασμό, εάν βέβαια το περιεχόμενό τους είναι βαθυστόχαστο . Το «Προσδοκῶ ανάσταση ζωντανών» είναι ένα απ' τα εν λόγω συνθήματα, το οποίο αποτέλεσε και το έναυσμα του παρόντος άρθρου.

Εύκολα κανείς αντιλαμβάνεται πως η φράση «προσδοκῶ ανάσταση ζωντανών» αποτελεί αλλοίωση του «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ενός εκ των τελευταίων άρθρων του Συμβόλου της Πίστεως ή αλλιώς του «Πιστεύω» το οποίο εμπεριέχει το Δόγμα του Χριστιανισμού, όπως διαμορφώθηκε κατά βάση στην Α΄ και στην Β΄ Οικουμενική Σύνοδο (4ος αι μ.Χ.).

Ένας Χριστιανός ίσως να θεωρούσε την αλλοίωση αυτή ως εμπαιγμό της πίστης του, καθώς η παραλλαγή της λέξης «νεκρών» με τη λέξη «ζωντανών» υπονομεύει ένα από τα βασικά Δόγματά της, την «εσχατολογική» - όπως στα θεολογικά γράμματα αναφέρεται - προοπτική της Εκκλησίας, η οποία αντλεί την υπόστασή της όχι από αυτό που είναι, αλλά από αυτό που θα γίνει στο μέλλον[1] με την ολοκλήρωση της ανθρωπότητας στην «καινή» λεγόμενη δημιουργία[2] όπου αναμένεται η ανάσταση των νεκρών και η κρίση του Θεού[3].

Από την

άλλη, την καλοπροαίρετη σκοπιά, ίσως το προκείμενο σύνθημα μπορεί να προκαλέσει προβληματισμό σε έναν σημερινό Χριστιανό για τον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Μάλιστα εάν κανείς συνεχίσει τον συλ-λογισμό του, ίσως κατέληγε πως πρόκειται περί ανάστασης (από το ρήμα ανίσταμαι = σηκώνομαι) νεκρών συνειδήσεων εντός της κοινωνίας. Από θεολογικής πλευράς η άποψη αυτή δεν θα ήταν άτοπη, καθώς ο ίδιος ο Χριστός μιλά για «νεκρούς» πνευματικά ανθρώπους[4]. Θα αποτελούσε αδικία, εάν κάποιος ισχυρίζονταν πως όλη η βλέψη της Εκκλησίας είναι στο μετά - θάνατον στάδιο και αυτό διότι εάν ίσχυε κάτι τέτοιο δεν θα σπουδαιολογούσε τον τρόπο ζωής των ανθρώπων εντός της κοινωνίας. Ήδη η Βασιλεία του Θεού βιώνεται εντός αυτού του κόσμου με τον ίδιο τον Χριστό να το επιβεβαιώνει[5].

Χωρίς να ξέρει πάντως κανείς με βεβαιότητα το λογισμό αυτού που το έγραψε, εάν δηλαδή πρόκειται για κάποιον μηδενιστή ή άθρησκο, ο οποίος ήθελε απλά να υποβαθμίσει τις υπαρξιακές αναζητήσεις του ανθρώπου ή για το αν ακόμη ήθελε να προβληματίσει, η αλήθεια είναι πως το τελευταίο όντως το επιτυγχάνει.

Το Ευαγγέλιο δίνει απαντήσεις σε τέτοιους προβληματισμούς, αφυπνίζει συνειδήσεις και εξυψώνει τον άνθρωπο ως ελεύθερο και ανεπανάληπτο όν. Σε έναν κόσμο που οι ανθρωπιστικές αρχές δοκιμάζονται, η παγκοσμιοποίηση και η ομογενοποίηση των λαών απειλεί την θρησκευτική ιδιαιτερότητα[6], ενώ η ταυτότητα του ανθρώπου τείνει να αλλοιωθεί στη σύγχρονη κοινωνία, το μόνο βέβαιο είναι πως όντως προσδοκάται η ανάσταση των ζωντανών σήμερα, όσο

ποτέ άλλοτε...

[1] Καλαϊτζίδη Παντελή-Ντόντο Νίκου (επιμ.) Ισλάμ και Φονταμενταλισμός- Ορθοδοξία και Παγκοσμιοποίηση, εκδ. Ίνδικτος, Αθήνα 2006, σελ. 24

[2] Χριστοδούλου Αρχ. Αθηνών, Η Δευτέρα Παρουσία, εκδ. Χρυσοπηγή, σελ. 14

[3] Ιωαν. Κεφ. Ε΄, στιχ. 28-30

[4] Λουκ. Κεφ. Θ΄, στιχ. 56-60

[5] Λουκ. Κεφ. ΙΖ΄, στιχ. 21

[6] Μπαϊραχτάρη Αυγουστίνου, Θεολογία και θρησκευτικός πλουραλισμός σε ένα σύγχρονο κόσμο, εκδ. Σταμούλη, σελ. 179